

ขยะอิเล็กทรอนิกส์...ขุมทรัพย์ของธุรกิจรีไซเคิลขยะ
ขณะที่การยกระดับการบริหารจัดการขยะและการพัฒนา
เทคโนโลยีเป็นกุญแจสำคัญต่อการเติบโตในอนาคต

CURRENT ISSUE

ปีที่ 23 ฉบับที่ 2823

วันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2560

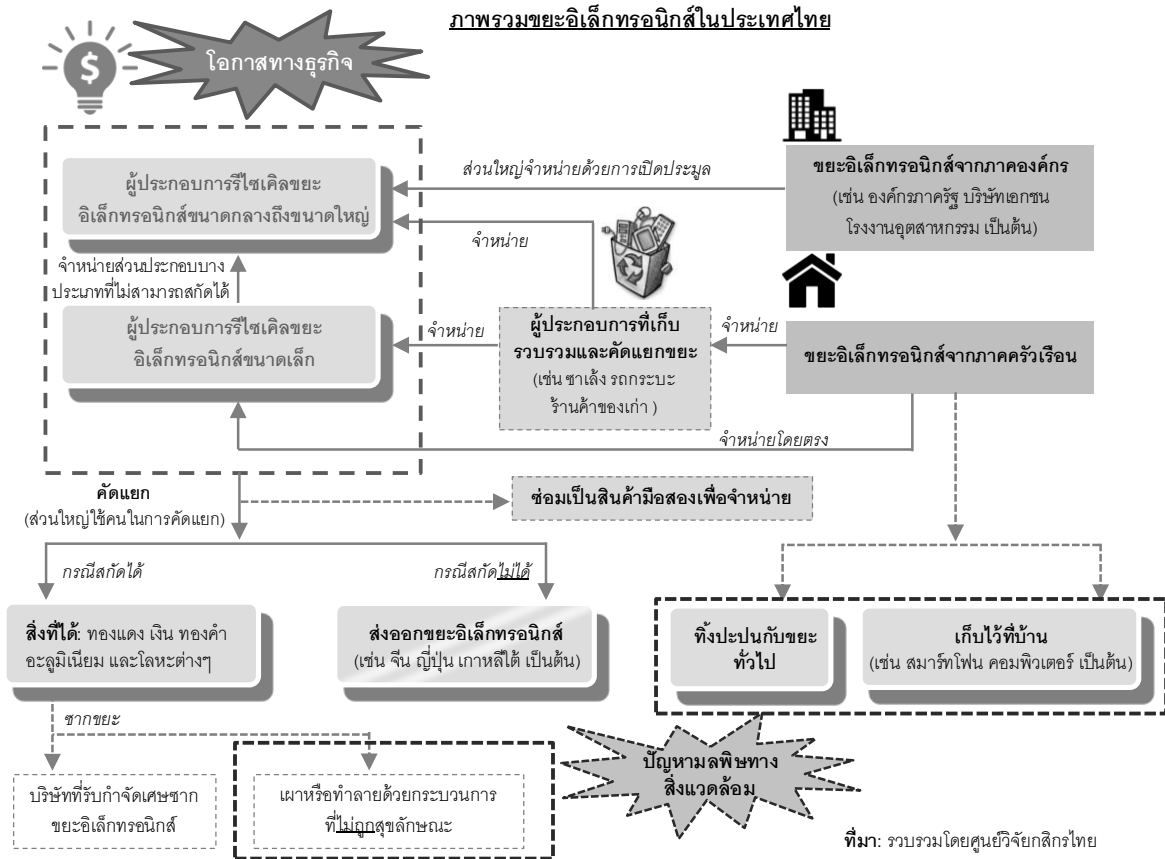
▶ ประเด็นสำคัญ

- ปัจจุบัน ไทยกำลังเผชิญกับความท้าทายในการรวบรวมและคัดแยกขยะอิเล็กทรอนิกส์จากชุมชน ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดสำคัญของขยะอิเล็กทรอนิกส์ในไทย เนื่องจากผู้บริโภคไทยส่วนใหญ่มักทิ้งขยะอิเล็กทรอนิกส์ปะปนกับขยะทั่วไปอื่นๆ ทำให้เกิดปัญหาในการคัดแยกและทำลาย โดยศูนย์วิจัยกสิกรไทย คาดว่า ในปัจจุบัน ขยะอิเล็กทรอนิกส์จากชุมชนถูกเก็บรวบรวมเพื่อนำมารีไซเคิลได้เพียงร้อยละ 7.1 ของปริมาณขยะอิเล็กทรอนิกส์จากชุมชนทั้งหมด หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 39.3 ของปริมาณขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่เข้าสู่กระบวนการรีไซเคิลทั้งหมด
- จากการประเมินของศูนย์วิจัยกสิกรไทย พบว่า ในปี 2559 ที่ผ่านมา ตลาดรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ของไทยมีมูลค่าประมาณ 4,770 ล้านบาท โดยขยะอิเล็กทรอนิกส์ 1 ตัน จะสามารถสร้างมูลค่าได้ประมาณ 67,100 บาท และคาดว่าในปี 2560 ตลาดรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ของไทยน่าจะมีมูลค่าอยู่ที่ 4,920 – 5,000 ล้านบาท หรือเติบโตในกรอบแคบราวร้อยละ 3.1 – 4.8 จากปี 2559 สอดคล้องกับการขยายตัวของปริมาณขยะอิเล็กทรอนิกส์จากชุมชนในไทย
- ศูนย์วิจัยกสิกรไทย มองว่า มูลค่าตลาดธุรกิจรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ในไทยยังมีโอกาสเติบโตอย่างมีศักยภาพในอนาคต หากสามารถยกระดับระบบการบริหารจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการรวบรวมขยะจากชุมชนเพื่อนำเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิลได้ราวร้อยละ 20.0 ของปริมาณขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่เกิดจากชุมชนทั้งหมด ในระยะอีก 4 ปีข้างหน้า รวมถึงมีการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงในการสกัดโลหะมีค่าหายากที่หลากหลายชนิดขึ้น ซึ่งศูนย์วิจัยกสิกรไทย มองว่า หากสถานการณ์เป็นไปตามเป้าหมายดังกล่าวข้างต้น ตลาดรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ไทยในปี 2564 น่าจะมีมูลค่าเพิ่มขึ้นเป็น 10,290 – 11,420 ล้านบาท ขยายตัวกว่าร้อยละ 109.1 – 128.3 จากปี 2560

ปัจจุบัน ขยะอิเล็กทรอนิกส์¹ ได้กลายเป็นขุมทรัพย์ที่สามารถสร้างงานและสร้างรายได้ให้แก่กลุ่มผู้ประกอบการไทยที่ประกอบธุรกิจรีไซเคิลขยะ เนื่องจากในขยะอิเล็กทรอนิกส์ประกอบไปด้วยแร่โลหะหลากหลายชนิด ไม่ว่าจะเป็นทองคำ เงิน ทองแดง อะลูมิเนียม เป็นต้น ซึ่งแร่โลหะดังกล่าวสามารถสร้างผลตอบแทนสูงถึง 6 – 8 เท่าของต้นทุนการรับซื้อขยะอิเล็กทรอนิกส์ ขณะที่ผู้ประกอบการไม่จำเป็นต้องใช้เงินทุนที่สูงมากนัก อีกทั้ง

¹ ขยะอิเล็กทรอนิกส์ หมายถึง ซากผลิตภัณฑ์จากเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ได้แก่ โทรทัศน์ เครื่องปรับอากาศ ตู้เย็น เครื่องซักผ้า คอมพิวเตอร์ เครื่องเล่นดีวีดีหรือวีซีดี โทรศัพท์ และกล้องถ่ายรูปดิจิทัล

ปริมาณขยะอิเล็กทรอนิกส์ในไทยยังมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งที่เกิดจากภาคองค์กรธุรกิจหรือองค์กรของรัฐ และที่เกิดจากการบริโภคของภาคครัวเรือน ซึ่งสอดคล้องไปกับความก้าวหน้าทางด้านการพัฒนาเทคโนโลยีสมัยใหม่ รวมถึงการขยายตัวในภาคอุตสาหกรรมการผลิตและการบริโภคเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่นับวันจะมีบทบาทมากขึ้นในการใช้ชีวิตประจำวันของผู้บริโภค ส่งผลให้ธุรกิจรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์เป็นอีกธุรกิจหนึ่งที่น่าสนใจและมีศักยภาพเติบโตได้ในอนาคต

ธุรกิจรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์...โอกาสของผู้ประกอบการไทย ขณะที่การเร่งพัฒนาเทคโนโลยีและระบบการบริหารจัดการขยะ เป็นปัจจัยหนุนต่อการเติบโตอย่างมีศักยภาพ

ปัจจุบัน ขยะอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทยโดยส่วนใหญ่ มีแหล่งกำเนิดมาจากชุมชนที่เกิดจากการบริโภคของภาคครัวเรือน โดยคิดเป็นสัดส่วนกว่าร้อยละ 85 ของปริมาณขยะอิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมด ทั้งนี้ ในช่วงปี 2556 – 2559 ประเทศไทยมีปริมาณขยะอิเล็กทรอนิกส์จากชุมชนโดยเฉลี่ยประมาณ 380,605 ตันต่อปี หรือเพิ่มขึ้นราวร้อยละ 2.2 ต่อปี² โดยขยะอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าว คิดเป็นสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 64.8 ของปริมาณของเสียอันตรายที่เกิดขึ้นในชุมชนทั้งหมด³

อย่างไรก็ดี ศูนย์วิจัยกสิกรไทย ประเมินว่า ปริมาณขยะอิเล็กทรอนิกส์จากชุมชนดังกล่าว กลับมีสัดส่วนการเก็บรวบรวมเพื่อนำเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิลได้เพียงร้อยละ 7.1 ของปริมาณขยะ

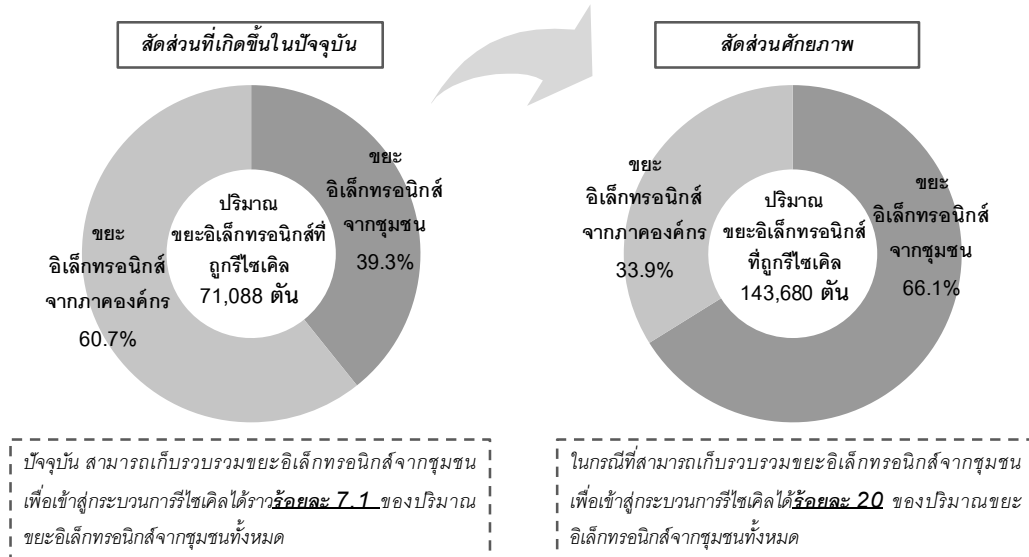
² เป็นอัตราการเติบโตเฉลี่ยสะสม (CAGR) ตั้งแต่ปี 2556 - 2559

³ เป็นสัดส่วนขยะอิเล็กทรอนิกส์ในปี 2559 (ที่มา: รายงานสถานการณ์ของเสียอันตรายจากชุมชนปี พ.ศ. 2559, กรมควบคุมมลพิษ)

อิเล็กทรอนิกส์ที่เกิดจากชุมชนทั้งหมด นั้นเป็นเพราะพฤติกรรมของผู้บริโภคไทยที่มักทิ้งซากเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ปะปนกับขยะประเภทอื่น ประกอบกับระบบการรับซื้อคืนซากขยะอิเล็กทรอนิกส์จากผู้บริโภคโดยตรงยังไม่มีประสิทธิภาพมากนัก ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเก็บรวบรวมและคัดแยกขยะจากชุมชนเพื่อเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิล

ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า ขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถนำกลับเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิลในปัจจุบันโดยส่วนใหญ่จะมาจากภาคองค์กรต่างๆ เนื่องจากมีระบบการบริหารจัดการซากเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ค่อนข้างมีประสิทธิภาพ โดยมักเปิดโอกาสให้กลุ่มผู้ประกอบการรีไซเคิลขยะเข้ามาประมูลซากขยะอิเล็กทรอนิกส์ในแต่ละครั้งเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้ขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่เกิดจากภาคองค์กรถูกนำกลับเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิลได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย โดยศูนย์วิจัยกสิกรไทย คาดว่า ในปัจจุบัน ขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่เข้าสู่กระบวนการรีไซเคิลทั้งหมด จะเป็นขยะอิเล็กทรอนิกส์จากองค์กรสูงถึงร้อยละ 60.7

สัดส่วนขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่เข้าสู่กระบวนการรีไซเคิลในประเทศไทย

ทั้งนี้ ศูนย์วิจัยกสิกรไทย มองว่า ด้วยอุปสรรคในการเก็บรวบรวมขยะอิเล็กทรอนิกส์จากชุมชน ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดหลักของขยะอิเล็กทรอนิกส์ในไทย ตามที่กล่าวมาข้างต้น ประกอบกับการที่มีผู้ประกอบการรีไซเคิลขยะรายใหม่เข้ามาแข่งขันในตลาดเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้ผู้ประกอบการรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์รายหนึ่งๆ ไม่สามารถเก็บรวบรวมขยะอิเล็กทรอนิกส์ได้ในปริมาณมากอย่างที่ควรจะเป็น ส่งผลต่อเนื่องให้ผู้ประกอบการรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ไทยโดยส่วนใหญ่ ไม่มีแรงจูงใจในการใช้เครื่องจักรที่มีเทคโนโลยีขั้นสูงในการบดแยกและสกัดโลหะมีค่าที่หลากหลายชนิดมากนัก เนื่องจากมีต้นทุนสูง เพราะต้องนำเข้าจากต่างประเทศ จึงไม่คุ้มค่ากับการลงทุน

ในปัจจุบัน กลุ่มผู้ประกอบการรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ไทยส่วนใหญ่ โดยเฉพาะกลุ่มผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็ก จะมุ่งเน้นสกัดเพียงโลหะมีค่าอย่างทองคำและเงินเท่านั้น เนื่องจากทำได้ง่าย สามารถจำหน่ายได้ในราคาสูง อีกทั้ง ยังใช้ต้นทุนต่ำ เพราะใช้เพียงสารเคมีอย่างไซยาไนด์ในการสกัด ดังนั้น จากความทำ

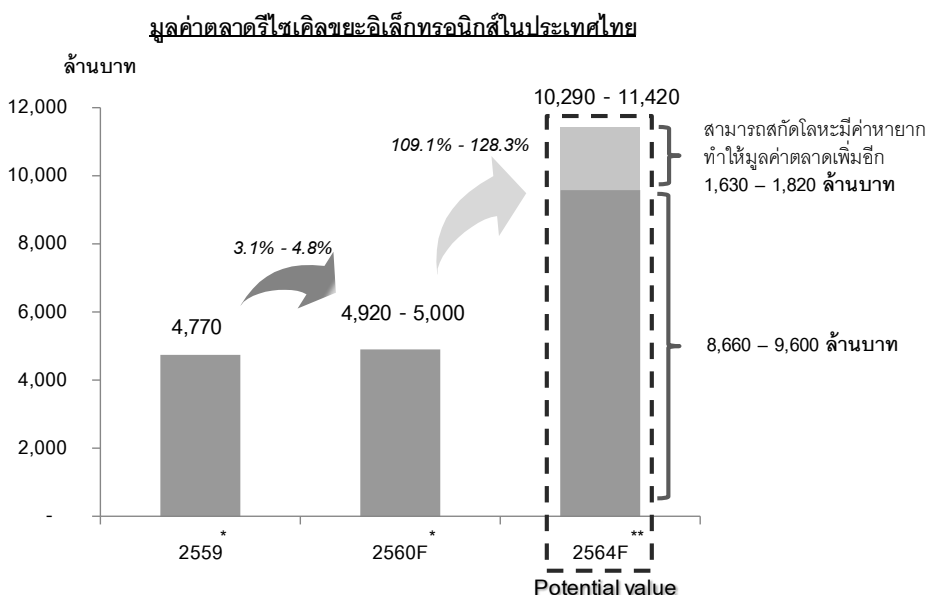
บริการทุกระดับประทับใจ

หลายต่างๆ ตามที่กล่าวมาข้างต้น จึงส่งผลให้ตลาดรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ในไทยมีมูลค่าไม่สูงมากนักตามที่ควรจะเป็น โดยจากการประเมินของศูนย์วิจัยกสิกรไทย พบว่า ในปี 2559 ที่ผ่านมา ตลาดรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ของไทยมีมูลค่าประมาณ 4,770 ล้านบาท ซึ่งเป็นมูลค่าในปัจจุบันที่อาจผันผวนไปตามความเสี่ยงทางด้านต้นทุนและความท้าทายในการเก็บรวบรวมขยะเพื่อนำเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิล ทั้งนี้ คาดว่าในปี 2560 ตลาดรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ของไทยน่าจะมีมูลค่าอยู่ที่ 4,920 – 5,000 ล้านบาท หรือเติบโตในกรอบแคบราวร้อยละ 3.1 – 4.8 จากปี 2559 สอดคล้องกับการขยายตัวของปริมาณขยะอิเล็กทรอนิกส์จากชุมชนในไทย โดยขยะอิเล็กทรอนิกส์ 1 ตัน จะสามารถสร้างมูลค่าได้ประมาณ 67,100 บาท

สัดส่วนรายได้ของผู้ประกอบการรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ไทยในปี 2559 - 2560

โครงสร้างรายได้	สัดส่วน (ร้อยละ)
รายได้จากการสกัดโลหะมีค่าอย่างทองคำและเงิน	85.0
รายได้จากการสกัดโลหะอื่นๆ เช่น เหล็ก อะลูมิเนียม และทองแดง เป็นต้น	12.0
รายได้จากการขายซากส่วนประกอบอื่นๆ เช่น พลาสติก หน้าจอ LCD เป็นต้น	3.0

ที่มา: ประมาณการโดยศูนย์วิจัยกสิกรไทย

หมายเหตุ: * คำนวณภายใต้สมมติฐานว่าผู้ประกอบการไทยไม่มีเทคโนโลยีขั้นสูงในการสกัดแร่โลหะมีค่าหายากบางประเภท เช่น แพลเลเดียม อินเดียม เป็นต้น อีกทั้งยังสามารถเก็บรวบรวมขยะอิเล็กทรอนิกส์จากชุมชนเพื่อเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิลได้ราวร้อยละ 7.1 ของปริมาณขยะดังกล่าว ขณะที่สามารถรวบรวมจากภาคองค์กรเพื่อทำการรีไซเคิลได้เกือบทั้งหมด

** คำนวณภายใต้สมมติฐานว่า ผู้ประกอบการไทยมีการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงในการสกัดแร่โลหะมีค่าหายากบางประเภท และยังสามารถเก็บรวบรวมขยะอิเล็กทรอนิกส์จากชุมชนเพื่อเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิลได้ราวร้อยละ 20.0 ของปริมาณขยะดังกล่าว ขณะที่สามารถรวบรวมจากภาคองค์กรเพื่อทำการรีไซเคิลได้เกือบทั้งหมด ทั้งนี้ มูลค่าตลาดในปี 2564 นั้น เป็นการประมาณการจากราคาโลหะในอัตราเดียวกันกับปี 2559 – 2560 เพื่อใช้เป็นฐานในการเปรียบเทียบ

ที่มา: คำนวณและประมาณการโดยศูนย์วิจัยกสิกรไทย

อย่างไรก็ดี ศูนย์วิจัยกสิกรไทย ยังมองว่า ในระยะข้างหน้า ธุรกิจรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ยังเป็นอีกธุรกิจหนึ่งที่มีโอกาสที่จะเติบโตได้อีกมากในอนาคต โดยศักยภาพการเติบโตของธุรกิจรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ของไทยน่าจะขึ้นอยู่กับปัจจัยผลักดันหลักอยู่ 2 ประการ คือ

บริการทุกระดับประทับใจ

➤ **การยกระดับระบบบริหารจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์ในไทยให้มีประสิทธิภาพขึ้น** โดยปัจจุบัน ภาครัฐมีเป้าหมายในการรวบรวมของเสียอันตรายจากชุมชนไปกำจัดอย่างถูกต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ 30.0 ของปริมาณของเสียอันตรายจากชุมชนทั้งหมด ภายในปี 2564 ส่งผลให้ **ศูนย์วิจัยกสิกรไทย** คาดว่า ปริมาณขยะอิเล็กทรอนิกส์จากชุมชนที่เข้าสู่กระบวนการรีไซเคิลน่าจะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20.0 ของปริมาณขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่เกิดจากชุมชนทั้งหมด⁴ ในระยะอีก 4 ปีข้างหน้า สอดคล้องกับแนวทางการบริหารจัดการของเสียอันตรายจากชุมชนของประเทศไทย ซึ่งจากสัดส่วนดังกล่าว **ศูนย์วิจัยกสิกรไทย** คาดว่า ในกระบวนการรีไซเคิล ขยะอิเล็กทรอนิกส์จากชุมชนจะคิดเป็นสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 66.1 ของปริมาณขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่ถูกรีไซเคิลทั้งหมด จากเดิมที่มีเพียงร้อยละ 39.3 ทั้งนี้ การจะไปถึงเป้าหมายดังกล่าว อาจต้องอาศัยความร่วมมือกันจากหลายภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐบาล ผู้ผลิตและผู้จำหน่ายเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ผู้บริโภค ตลอดจนผู้ประกอบการรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ในไทย โดยระบบการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพจะเป็นปัจจัยสนับสนุนสำคัญต่อการเสริมสร้างความแข็งแกร่งต่อห่วงโซ่อุปทานของธุรกิจรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ของไทยในอนาคต

ศูนย์วิจัยกสิกรไทย มองว่า ผู้ประกอบการรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ในไทยอาจทำการร่วมมือกับกลุ่มผู้ผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เพื่อรับซื้อซากขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่เกิดจากการผลิต รวมถึงการร่วมมือกับผู้จำหน่ายเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ หรือร่วมมือกับชุมชน ในการจัดตั้งศูนย์รับซื้อคืนเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ไม่สามารถใช้งานได้จากกลุ่มผู้บริโภคโดยตรง เพื่อเป็นการพัฒนาระบบการบริหารจัดการขยะเพื่อเรียกเก็บขยะอิเล็กทรอนิกส์จากหน่วยครัวเรือนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขณะเดียวกัน ผู้ประกอบการรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ โดยเฉพาะกลุ่มผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็กอาจทำการเข้าร่วมเป็นพันธมิตรทางธุรกิจกับกลุ่มผู้ประกอบการรายใหญ่ทั้งในประเทศหรือต่างประเทศที่มีเทคโนโลยีขั้นสูงในการบดย่อยและสกัดโลหะประเภทอื่นๆ ที่ตนเองไม่สามารถสกัดได้ เพื่อเป็นการเพิ่มโอกาสในการสร้างรายได้ที่มากขึ้น

ทั้งนี้ ในปัจจุบัน รัฐบาลไทยโดยกรมควบคุมมลพิษได้มีการร่างพระราชบัญญัติการจัดการซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์และซากผลิตภัณฑ์อื่น⁵ เพื่อส่งเสริมการนำกลับมาใช้ใหม่ รวมไปถึงการกำจัดเศษซากอย่างถูกสุขลักษณะและไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม โดยได้มีการกำหนดมาตรการส่งเสริมที่ครอบคลุมตั้งแต่ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย ผู้บริโภค และผู้ประกอบการโรงงานที่ให้บริการจัดการซากขยะอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่ง **ศูนย์วิจัยกสิกรไทย** มองว่า หากร่างพระราชบัญญัติการกำจัดซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวมีผลบังคับใช้ในระยะข้างหน้า น่าจะเป็นการสนับสนุน

⁴ แนวทางการบริหารจัดการของเสียอันตรายจากชุมชนมีเป้าหมายในการรวบรวมของเสียอันตรายจากชุมชนไปกำจัดอย่างถูกต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ 30.0 ของปริมาณของเสียอันตรายชุมชนที่เกิดขึ้น ภายในปี 2564 ทั้งนี้ ของเสียอันตรายชุมชน หมายถึง ของเสียที่เป็นพิษหรืออันตรายที่มาจากครัวเรือนและแหล่งธุรกิจ เช่น ถ่านไฟฉาย หลอดไฟเก่า ภาชนะบรรจุสารเคมี ซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

⁵ คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบในหลักการเมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม 2558 และปัจจุบัน อยู่ระหว่างการพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ระบบการจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และสามารถสร้างศักยภาพที่ก่อให้เกิดโอกาสทางธุรกิจรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ได้อีกมาก

➤ **การใช้เทคโนโลยีขั้นสูงสำหรับการสกัดโลหะจากขยะอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อให้ได้มาซึ่งโลหะหลากหลายชนิดขึ้น** โดยเฉพาะโลหะมีค่าหายากอย่างแพลเลเดียมและอินเดียมที่มักมีอยู่ในชิ้นส่วนอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งในปัจจุบัน ผู้ประกอบการไทยส่วนใหญ่ยังไม่สามารถสกัดแร่โลหะดังกล่าวออกมาจากขยะอิเล็กทรอนิกส์ได้ เนื่องจากจำเป็นต้องใช้เครื่องจักรที่มีเทคโนโลยีขั้นสูง จึงทำให้เศษซากขยะอิเล็กทรอนิกส์บางส่วนที่มีส่วนประกอบของโลหะเหล่านั้น ถูกส่งออกไปยังต่างประเทศที่มีเทคโนโลยีในการสกัด อาทิ ญี่ปุ่น จีน เกาหลีใต้ เป็นต้น หรือบางส่วนอาจถูกทำลายโดยไม่ถูกสุขลักษณะ ส่งผลให้ตลาดรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ในไทยขยายตัวได้ไม่เต็มศักยภาพ

ทั้งนี้ ศูนย์วิจัยกสิกรไทย ประเมินว่า ในระยะข้างหน้า หากผู้ประกอบการไทยมีการพัฒนาเทคโนโลยีหรือมีการลงทุนใช้เครื่องจักรที่มีเทคโนโลยีขั้นสูงในการสกัดโลหะดังกล่าว น่าจะทำให้ตลาดรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ในไทยมีมูลค่าเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 18.0 จากมูลค่าตลาดในปัจจุบันที่มีข้อจำกัดทางด้านการใช้เทคโนโลยี

ดังนั้น ศูนย์วิจัยกสิกรไทย มองว่า หากประเทศไทยสามารถยกระดับระบบการจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยสามารถจัดเก็บและรวบรวมขยะจากชุมชนเพื่อนำเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิลได้ราวร้อยละ 20.0 ของปริมาณขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่เกิดจากชุมชนทั้งหมด ในระยะอีก 4 ปีข้างหน้า รวมถึงมีการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงในการสกัดโลหะมีค่าหายากที่หลากหลายชนิดขึ้น ตามที่กล่าวมาข้างต้น น่าจะเป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญที่ทำให้ตลาดรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ในไทยสามารถขยายตัวได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยศูนย์วิจัยกสิกรไทย มองว่า หากสถานการณ์เป็นไปตามเป้าหมายดังกล่าวข้างต้น ตลาดรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ไทยในปี 2564 น่าจะมีมูลค่าเพิ่มขึ้นเป็น 10,290 – 11,420 ล้านบาท⁶ ขยายตัวกว่าร้อยละ 109.1 – 128.3 จากปี 2560

ศูนย์วิจัยกสิกรไทย
开泰研究中心 KASIKORN RESEARCH CENTER

Disclaimer

รายงานวิจัยฉบับนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่ทั่วไป โดยจัดทำขึ้นจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ที่น่าเชื่อถือ แต่บริษัทฯ มิอาจรับรองความถูกต้อง ความน่าเชื่อถือ หรือความสมบูรณ์เพื่อใช้ในทางการค้าหรือประโยชน์อื่นใด บริษัทฯ อาจมีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงข้อมูลได้ตลอดเวลาโดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า ทั้งนี้ผู้ใช้ข้อมูลต้องใช้ความระมัดระวังในการใช้ข้อมูลต่างๆ ด้วยวิจารณญาณของตนเองและรับผิดชอบในความเสียหายทั้งสิ้น บริษัทฯ จะไม่รับผิดชอบผู้ใช้หรือบุคคลใดในความเสียหายใดจากการใช้ข้อมูลดังกล่าว ข้อมูลในรายงานฉบับนี้จึงไม่ถือว่าเป็นการให้ความเห็นหรือคำแนะนำในการตัดสินใจทางธุรกิจ แต่อย่างใดทั้งสิ้น

⁶ มูลค่าตลาดรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์ในปี 2564 นั้น เป็นการประมาณการจากราคาโลหะในอัตราเดียวกันกับปี 2559 – 2560 เพื่อใช้เป็นฐานในการเปรียบเทียบ